

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

פרשת בא
שנת תשפ"ד

גליון
מ"ב

שיעורי חינוך

יום ראשון פרשת מטות מסעי התשפ"ג - קריית ברסלב - ליבערטי יע"א

• זהו הילד שלך!

ונותנים מלים טובות לילדים - אזי אפשר להצליח מאוד.

דגמא אישית לילדים

מלמד ומורה צריכים להגיע בלבוש מסדר; אצל המורות זה מאד מאד חשוב, כי לבנות יש מוחין דקטנות, מוחין דקטנות פרושו - שמסתכלים על החיצוניות של האדם, ועל האופן שהוא מתלבש, ולא מסתכלים על הפנימיות.

לכן, אם מורה רוצה שיקבלו את מה שהיא מדברת, היא לא יכולה לבוא כשהיא לבושה עם סמרטוטים ישנים, חיבים לבוא מסדר, מכבד ויפה, כי ככה זה הולך אצל הבנות, מי בעיניהן המורה הטובה? - מי שנראית טוב! ואם המורה נראית טוב מקשיבים למה שהיא אומרת.

חוץ מזה שפאל אשה יהודיה חייבת להתלבש יפה ומסדר, כדי לעשות קדוש השם.

הגמרא הקדושה אומרת (שבת קיד): "כל תלמיד חכם שנמצא רבב על בגדו חייב מיתה", תלמיד חכם שלבוש עם בגד שיש עליו כתמים, זה מאוד מאוד חמור, למה זה כל כך חמור? - כי הוא נושא על עצמו אחריות, אנשים מסתכלים עליו, ואם הוא לא הולך עם בגדים מצחצחים ונקיים, אנשים יגידו: "ככה נראים אם מתנהגים ביראת שמים!?" "ככה נראים כשלומים!?"

אני אוהב את העבודה שלי?
הדבר הראשון והכי חשוב שמלמד צריך לדעת הוא, בשביל מה הוא בא לתלמוד תורה, האם הוא רוצה את העבודה שלו, הוא אוהב את העבודה שלו, והוא מרגיש מאשר עם העבודה שלו, או שהוא מחפש פשוט סבה לצאת מהבית או שהוא צריך עבודה.

בדיוק דברתי עם המנהל של התלמוד תורה, ואמרתי לו שבראה לי שאחד המלמדים בא לכאן פשוט כדי להביא פרנסה, בקשתי מהמנהל שידבר עם המלמד הזה ויגיד לו: "אם מחפשים פרנסה, יש פרנסות יותר טובות מלהיות מלמד" (אצל הנשים אני לא יודע אם יש פרנסה יותר טובה מלבוא לבית החנוכה, כי פה מאד נחמד לבוא לעבוד, מקבלים נסיעה חנם לבית החנוכה, מקבלים ביבי סיטר חנם, יוצאים מהבית ופוגשים חברות...)

כל מלמד צריך לשאל את עצמו: **"האם אני אוהב את העבודה שלי? האם אני מרגיש מאשר עם העבודה שלי? או שאני מגיע פשוט כי אני לא מצליח לכסות את ההוצאות החדשיות, אני חייב להביא הביתה בכל שבוע כמה מאות דולר?!"** - ואם התשובה האחרונה היא הנכונה, אתה לא תצליח!

אבל אם באים לכאן כי יש לנו רגש לנשמות יהודיות, יש רגש לילדי ישראל, רוצים לבנות את הילדים, רוצים לחנך את הילדים,

בעזרת השם יתברך אנו מגישים בפניכם שיעור חדש שמסר ראש הישיבה שליט"א למחנכים, ביום ראשון פרשת מטות מסעי התשפ"ג.

חנוכה הוא עבודת קדש

חסדי השם יתברך שאנו זוכים ללמוד עם ילדי ישראל, אנו זוכים לעבד במוסד עם ילדי ישראל.

כשמדברים בשעורים אל מלמדים ומורות' - אין הפונה אליהם בלבד, משתמשים תמיד בבטוי מלמדים ומורות' כי כך קוראים לזה בכלליות, אבל הפונה לכל אחד שעושה כל עבודה שהיא עם ילדים, הפונה לכל אחד שיש לו שיכות כלשהי עם המוסד; מלמד, מורה, המלנה בהסעה, המלמד בארוחת צהרים, המורה בארוחת הצהרים, מורה לנגינה, מורה לתפירה, ואפלו המציל הממנה להשגיח בבריכה בשעת השחיה, - כל אחד שיש לו שיכות ועבודה עם ילדי ישראל, יש לו עבודת קדש וזו זכות גדולה לעשות זאת.

אני מדבר פה למלמדים, אבל כל השעורים שמדברים למלמדים הם גם מתאימים למורות, כי כל הדברים שיקים גם למלמדים וגם למורות; גם כשאני נותן לפעמים דגמא ואני אומר 'מורות', זה לא אומר שזה רק נוגע לבית החנוכה, באמת זה נוגע גם לבנים, יתכן שהדגמא הזאת צריכה יותר חזק בבית החנוכה.

• זהו הילד שלך!

אתה זורק בגדים של ילד לתוך הבריכה?! מה קורה איתך? אתה רב עם ילד?!"

ראשית, יש כלל: "אם אתה לא יכול לריב ולנצח - תהיה ביחד איתו" - זה הכלל שלי בחיים, אין כזה דבר לריב סתם, אם אני יודע שאני לא הולך לנצח - אני אפלו לא מתחיל; אם אתה רואה עם מי יש לך עסק, שהוא ילד שבכל מקרה הוא לא יצית לך, תעשה את עצמך כאלו שאיתו לא שם לב, תטשטש את זה, כדי שלא תהיה בסוף המפסיד.

שנית, אחרי שהוא לא שומע בקולך, אתה לא יכול להפנס למלחמה נגדו ולזרק את בגדיו למים; זו לא חכמה, בטוח שאיתו יותר חזק ממנו, הוא הרי ילד ואתה מבגר, לא מניתי אתכם כדי שתבואו להלחם עם הילדים, מניתי אתכם כדי שתחנכו את הילדים.

שואל אותי המלמד: "אז מה היית צריך לעשות?" אמרתי לו: "היית צריך למחרת למסר את זה למלמד שלו, לספר שהוא לא ציית לך בבריכה וכו', אולי המלמד שלו יעניש אותו, אבל לא רבים עם ילד!" אמרתי לו: "אולי לא כדי שאני אתן לך עצה מה לעשות בפעם הבאה, כי אם העצה לא תצליח, אתה תזרק עוד פעם את הבגדים שלו לבריכה..."

צריכים לאהב את כל הילדים

הדברים האלו קורים יותר אצל מורות, מורה חושבת: 'הילדה הזאת היא האויבת שלי, פי אני מוסרת שעורים והיא לא מקשיבה לי אף פעם', עד שהמורה מחליטה על ילדה: "את לא מקשיבה לדבורים שלי - אז אני לא מקשיבה לדבורים שלך!..." "את לא מענינת בי - אז אני לא מענינת בך!..." "את לא אוהבת אותי - אז אני לא אוהבת אותך!..."

יש את כל סוגי האפי אצל ילדים; יש ילדות שבאות כל הזמן אל המורה כדי לשמע ממנה עוד מלה ועוד מלה, ויש ילדות שמקשיבות פחות, ומיד עם הצלצול הן יוצאות <<<<

תינוקי וטפשי, לא אומרים את זה אישי לילד אחד, אלא מדברים אל עצמנו, ואומרים: "אני רואה שיש בנות שמסכנות הן תינוקות, הן לא יודעות איך מתנהגות ילדות גדולות, הן חושבות שמי שלא שומעת בקול המורה היא חברה מניח... "אני רואה שיש בנות שמדברות באמצע שאני מדברת, והן חושבות שפכה הן נהיות גדולות..." אומרים את זה פעם ועוד פעם ועוד פעם עד שזה חוזר למחות של הילדים, והם מחליטים לא לעשות יותר את הדברים האלו, פי 'אני הרי לא רוצה להיות תינוקי', ואני הרי לא רוצה להיות מספן'.

הילדים שמחפשים ללכת נגד המורה, והם עושים את ההפך ממה שאומרים להם, הם לא עושים את זה כי הם רוצים להלחם עם המורה, הם לא עושים את זה כי הם רוצים לעשות מלחמה עם המורה, הם עושים את זה רק פי הם חושבים: 'אני גם רוצה להיות בת מערכת', אני רוצה שישתכלו עלי, אני רוצה שידברו ממני, אבל אם מבישים את את זה על ידי שעושים מזה צחוק, לאט לאט זה נכנס להם לראש, עד שהם לא יעשו את זה יותר.

אתה רב עם ילד?

מלמד נגש אלי ושאל אותי: שראש הישיבה יגיד לי מה לעשות, אמרתי לילד בוגר - שאינו לומד בפתה שלי בזמן השחיה: "אל תכניס את הכסא לבריכה" הילד לא ציית והכניס את הכסא לבריכה, אמרתי לו: "תוציא את זה", והילד לא מציית וכלל לא מתחסס אלי וממשיך לשחות, אמרתי לו: "צא מפה" והוא ממשיך לשחות, אמרתי לו עוד פעם: "אתה חייב לצאת מהבריכה, אתה לא יכול להיות כאן!" והוא ממשיך לשחות כאלו הוא לא רואה אותי... לקחתי את הבגדים שלו וזרקתי אותם לבריכה, והמלמד שואל אותי: "אני רוצה לדעת אם נהגתי טוב בסוף הספור?" אמרתי לו: "בהתחלת הספור כבר גם לא עשית טוב!" "אתה שוטה?! אתה מטריף?!"

מלמד ומורה צריכים להיות דגמא אישית לילדים, שהם יראו איך מתלבש יהודי כשר.

מחברת עם כל שמות הילדים

כל המלמדים והמורות צריכים שיהיה להם מחברת עם כל השמות של הילדים, כשהולכים הבייתה צריכים לעבר על כל שמות הילדים ולהתבונן לדקה; מה קורה עם הילד הזה? - האם הילד הזה גם מקבל ממני חיוך, או רק הילד האחר? האם הילד פלוגי גם מקבל ממני מלים טובות, או רק ילד אלמוני? למה לילד ההוא אני נותן להצביע כל היום, ולילד הזה לא? למה אני שונא את הילד?! אולי אסור לי להיות כאן מלמד אם אני לא אוהב את כל הילדים באותה מדה!

צריכים לעשות חשבון נפש ולהיות אמתיים עם הקדוש ברוך הוא, צריכים לבקש מהקדוש ברוך הוא: "רבונו של עולם, אני רוצה שכל התלמידים שלי, כל התלמידות שלי, יקבלו ממני את אותו חיוך, שכלם יקבלו ממני מלים טובות, שאני יקשיב לכל אחד שאומר משהו".

כשילד אומר משהו שטוטי

אם ילד אומר בפתה משהו שטוטי, זה תלוי אם הילד רוצה להפריע, או שהוא טפשי; אם הוא לא כל כך חכם כדי להגיב עם דברים חכמים, - אז מה הוא אשם?! מקשיבים לדברים השטוטיים ומיפנים ומעגלים אותם ואומרים: "נכון מאד", וחוזרים על זה לכל הפתה בצורה שונה עם מלים חדשות שהילד אפלו לא אמר, כדי שהילד לא יתבזה.

אבל אם הוא רוצה להפריע; זה כבר משהו אחר, פי אז צריכים לדבר אל הילד, קוראים אותו החוצה ואומרים לו: "אסור להפריע בפתה! אני כל כך אוהב אותך, אני רוצה לתגמל אותך, ולתת לך דברים טובים, אבל למה אתה רוצה להפריע לי?!"

אני לא רוצה להיות מספן

צריכים לבזות ולעשות צחוק בפתה מחסר בגרות; צריכים לדבר עם הילדים כמה שזה טפשי להתנהג

• זהו הילד שלך!

משתטים באמצע הכתה כדי שיסתכלו עליהם? - לפני הכל, ברוך השם שרואים את התוצאה של העבודה שמכניסים בבית פיגא כי אצל רבנו מלמדים דרך ארץ ובגרות, ועכשו מה אפשר לעשות אתם? - אפשר גם אותם לחנך!

אפשר לחנך ולשנות ילד בשלושה שבועות! אפלו משפחה ששולחת את הבת לבית פיגא רק לחצי קיץ, אפשר לשנות אותה לטוב.

אני זוכר לפני שנה אחרי הקיץ ספרו לי אברכים - שגרים בערים אחרות והם שולחים את הילדים למוסדות אחרים, שהבנות שלהם נהיו בכמה שבועות בבית פיגא ילדות חדשות לגמרי; הן נהיו מחנכות, הן מדברות יפה לאמא, ועוזרות בבית.

ברכה אצל הילדים

אספר לכם ספור יפה, שנותן חזקת חזק למחנכים: פעם נכנס תלמיד אל רבו החתם סופר הקדוש זכותו יגן עלינו, והוא רואה את רבו הקדוש בוכה, והוא שאל אותו: **"למה הרבי בוכה?"** ענה לו החתם סופר הקדוש: **"מה השאלה למה אני בוכה?!"** אני כל כך עסוק עם הישיבה, אני כל כך עסוק עם הקהלה, ומה יהיה עם הילדים שלי? אני לא מספיק לבחן את הילדים שלי! אני לא מספיק ללמד עם הילדים שלי!"

זה שאנחנו יהודים פיוס הוא רק תודות לחתם סופר הקדוש זכותו יגן עלינו! - והחתם סופר הקדוש התלונן: **"אבל מה יהיה עם הילדים שלי?..."**

אמר התלמיד לרבו: הרי כתוב בפסוק (תהלים לו, כז): **"כל היום חונן ומלוה וזרעו לברכה"**, הצדיק מלוה כל היום לאחרים והילדים שלו מתברכים, והתלמיד שואל את החתם סופר הקדוש: וכי הצדיק הוא עשיר כל כך גדול?! האם הצדיק הוא בנקאי?! יש לו כל כך הרבה כסף שהוא יכול כל היום להלוות כסף לאנשים אחרים?! - אלא - אומר התלמיד: לצדיק באמת אין פרנסה כל כך גדולה, אז מה הוא כן עושה? הוא מלוה את כל היום' <<<<

זהו הילד שלך!

מה היה עושה המלמד אם הילד שבוהה באויר, הוא הילד שלו, מה הוא היה עושה אם לילד שלו יש נזלת והוא מדבר חצאי מלים עם אף סתום? הוא היה רוצה שהמלמד שלו יתן לו דחיפה ויגיד לו: **"לה מפה, ותפסיק כבר עם הנזלת!"**

כתוב בגמרא הקדושה (סנהדרין ט:): **"כל המלמד בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו"**, אומר על זה מוה"ר"ש: זו לא מחמאה שאומרים למלמד: **"וואו! אתה אבא שלו!"** אלא אומרים את זה למלמד בטון תקיף: **"נו נו, זה הילד שלך!"** הרי את הילד שלך בן היית מבין שהוא יכול לאחר מדי פעם, ומדי פעם הוא לא אכל ארוחת בקר, ושלפעמים יכולה הבת שלך לבוא עם קשרים בשער וגרביונים הפוכים, ושהיום הוא לא מקשיב פי אתמול הוא הלך לישן מאחר, - אותו דבר תבין את התלמידים שלך!

ישנם הורים מסכנים שאין להם סדר, רוחצים את הילדים פעם בשבע שנים... ואין שם כזה משג ש-עכשו צריכים ללכת לישן! ו-צריכים לאכל מאכלים בריאים, הילדים שבאים מבתים כאלו הם מאוד מפזרים, מה שהמלמד אומר - הם אומרים הפוך, וצריכים לדעת שהילדים האלו אינם רוצים להיות ילדים רעים, אין ילד שרוצה ללכת נגד המלמד, וחיבים להבין את הילדים.

תחשב: 'מה היית רוצה שיעשו עם הילד הזה אם הוא היה ילד שלך? - אם זה היה ילד שלי הייתי בן רוצה שידברו אליו עוד פעם, שמישהו יקנה לו את האף, שמישהו ילמד אותו יפה איך מחזיקים עפרון, ואיך משתמשים עם ספר שלא יתבלגן ולא יקרע, הייתי רוצה שמישהו ידבר אתו עוד פעם בצורה יפה, ויבנה אותו.

אפשר לחנך ילד בשלושה שבועות! מורות שואלות: **"מה אפשר לעשות בקיץ כשבאים ילדים ממוסדות אחרים שלא מחנכים שם, והילדים האלו**

מהכפתה, - אז מה? לכן לא תאהבו את הילדה?! אתם מחפשים תשומת לב מהילדים!?

ילדה שבורחת מהכפתה מיד עם הצלצול היא לא בעייתית! פכה זה הולך, שבהפסקת עשר ובצהריים, ירוצו הילדות לשחק!

צריכים לאהב את כל הילדות, ואם ילדה לא יודעת איך להודות למורה, או שהיא לא יודעת איך לחיך למורה - אז אני אלמד אותה איך, אני לא מסמנת אותה כאיקס, כלומניקית, כי היא לא מודה לי.

למה אתה מדבר כך על ילד?!

הרבה פעמים קורה שמלמד לא יכול לבוא לכפתה, והוא שולח ממלא מקום, אז הוא אומר מראש למלמד השני: **"לילד הזה תן לשבת סתם"**, **"הילד הזה הוא בול עץ"** **"עם הילד הזה אל תדבר, חבל על הזמן"** - למה אתה מדבר כך על ילד?! אולי לה אין מהלה לגרם לו שיתפלל ומישהו אחר בן יצליח.

אפשר להגיד לממלא מקום: **"לי אין דרך אל הילד הזה, אולי לה בן יהיה דרך!"**

רופא הגון

השם ישמר כשלא מרגישים טוב והולכים לרופא, אפשר מיד לראות אם הרופא הוא הגון, או רופא רע, טפש, איך? אם הוא אומר: **"אתה לא יכול להתרפא!"** הוא רופא רע, מי אמר שאני לא יכול להתרפא, אולי זו הבעיה שלך שאתה לא יכול לרפא אותי?! רופא הגון יגיד: **"אני לא יכול לרפא אותך, אני לא יודע איך עושים את זה, תחפש מישהו אחר."**

זו היום הקללה של אלו המכנים 'ממחי שלום בית', אם הוא רואה שהוא לא יכול להשפין שלום בית, הוא אומר מיד: **"אתם צריכים להתגרש!"** **"אין מה לעשות!"** מה זאת אומרת אין מה לעשות?! תגיד לו: **"אני לא יכול, לה תחפש מישהו אחר שכן יכול לעשות שלום בית!"**

• זהו הילד שלך!

שְׂמֵלָה לַחֲתָנָה שֶׁל אַחוּתָהּ, וּבְכֵל זֹאת הִיא לֹא מוֹצֵאת... אָבֵל אַחַת שְׁעוֹזֶרֶת לְיַלְדֵי יִשְׂרָאֵל, מְקַבֵּלֶת בְּרָכָה שֶׁפְּשֵׁהָיָא נִכְנָסֶת לַחֲנוּת, הִיא מֵיֵד רוֹאָה אֶת הַקּוֹלֵד שֶׁעָלִיו תּוֹלָה הַשְׂמֵלָה שְׂמֵתֵאִימָה לָּהּ, וְזֶה נִרְאָה מִמֶּשׁ תְּפִיז עֲלֶיהָ בְּהַזְמָנָה מִיַּחַדָּת, הַמְדָּה וְהַמְחִיר הֵם מִמֶּשׁ בְּשִׁבְלָהּ! וְזֶה נִקְרָא 'סִיעָתָא דְשִׂמְיָא' שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזֵר בְּזִכּוֹת שְׂאָדָם פּוֹעֵל לְמַעַן אַחֲרִים, פּוֹעֵל בְּשִׁבְלֵי יַלְדִים, יוֹצֵא מִגְדְּרוֹ בְּשִׁבְלֵי יַלְדִים, חוֹשֵׁב מֵהַיַּלְדִים, מַחְנֵן אֶת הַיַּלְדִים, וּמְלַמֵּד אֶת הַיַּלְדִים.

הַמְשָׁךְ בְּעֵזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשָׁבוּעַ הַבָּא

זֶהוּ חֲזוֹק לְמַלְמָדִים וּמּוֹרוֹת, מַחְנִכִים וּמַחְנִכּוֹת, וּלְכֹל אֵלּוּ שְׁהָרָאשׁ, הַמוֹחַ שְׁלֵהֶם, וְהַחֲיִים שְׁלֵהֶם, מְקַדְּשִׁים כְּדֵי לְבָנוֹת אֶת יַלְדֵי יִשְׂרָאֵל, - שְׂיַדְעוּ שְׂמַקְבְּלִים עֲבוּר זֶה בְּרָכָה אֲצֵל הַיַּלְדִים.

מְקַבְּלִים סִיעָתָא דְשִׂמְיָא!

מּוֹרוֹת אוֹמְרוֹת שְׂאִין לָהֶן זְמוֹן, הֵן צְרִיכוֹת לְלַכֵּת לְקִנּוּת בְּגָדִים וְכו', שְׂיַדְעוּ שְׂאֵם מִתְמַסְרִים לְיַלְדֵי יִשְׂרָאֵל, מְקַבְּלִים בְּרָכָה, שְׂכָל שְׂאֵר הַדְּבָרִים מְצַלִּיחִים בְּקִלוֹת יוֹתֵר מֵאַחֲרִים.

בְּדַרְךָ כָּלֵל אֲשֶׁה יְכוֹלָה לְהַסְתַּוְּבַב כְּמָה שְׁבוּעוֹת בַּחֲנוּיּוֹת כְּדֵי לְחַפֵּשׁ

שְׁלוֹ לְבַנְיֵי יִשְׂרָאֵל, "כָּל הַיּוֹם" - אֶת כָּל הַיּוֹם שְׁלוֹ, הוּא "חֲנוּן וּמְלוּה" - הוּא מְקַדֵּשׁ לְאַחֲרִים.

סֵתֵם אָדָם מְחַלֵּק אֶת יוֹמוֹ קֶצֶת לְאַשְׁהָ, קֶצֶת לְיַלְדִים, קֶצֶת כְּדֵי לִישׁוֹן, לְאָכֵל וּלְלַכֵּת לְטִיֵּל, אָבֵל הַצְּדִיק לוֹקֵחַ אֶת כָּל הַיּוֹם שְׁלוֹ, וּמַעֲנִיק אוֹתוֹ לִיהוּדִים אַחֲרִים, וְאִזּוֹ יֵשׁ הַרִי בְּעֵינָהּ, מָה יִהְיֶה עִם הַיַּלְדִים שְׁלוֹ? וְעַל זֶה אוֹמֵר הַפְּסוּק: בְּזִכּוֹת שְׁהוּא "כָּל הַיּוֹם חֲנוּן וּמְלוּה" - "וְזָרְעוֹ לְבְרָכָה" יַעֲזֹר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהַיַּלְדִים שְׁלוֹ יִהְיוּ מְבָרְכִים.

מִכְתָּבִים בְּעֵינֵי חֲנוּךְ

מֵאֵת רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א

מֵתֵר לִי לְהִיּוֹת מְלַמֵּד בְּתוֹר בַּחוּר?

שְׂאֵלָה:

לְכַבוֹד רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א,

אֲנִי בַחוּר בֶּן עֶשְׂרִים, אֲנִי עוֹבֵד בְּתוֹר עוֹזֵר לְמַלְמֵד בְּתַלְמוּד תּוֹרָה מְסִים, אָבֵל רֵאִיתִי שְׂכֵתוֹב בְּגִמְרָא שְׂבַחוּר לֹא יִהְיֶה מְלַמֵּד תִּינוּקוֹת, רְצִיתִי לְדַעַת הָאֵם לְהַמְשִׁיךְ בְּעִבּוּדֵי לְזִמְן הַבָּא, אוֹ לְהַתְפַּטֵּר?

יִישֵׁר כַּח עַל כָּל הַעֲצוֹת הַטּוֹבוֹת שְׂאֵתֵם נוֹתְנִים לָנוּ. בְּבִקְשָׁה לֹא לְפָרְסֵם אֶת הַשְּׂאֵלָה בְּעִצְתוֹ אֲמוּנָה, תּוֹרָה.

יִישֵׁר כַּח

תְּשׁוּבָה:

בְּעֵזֶרֶת ה' יִתְבָּרַךְ - יוֹם ה' לְסִדְרָה כִּי תָבוֹא לְאוּמָן, י"ט אֵלוּל, שְׁנַת ה'תשפ"ב

לְכַבוֹד ... נְרוֹ יֵאִיר

קְבַלְתִּי אֶת מְכַתְּבְךָ.

נְפִסֵּק בְּהַלְכָה (יִוְרָה דְעָה סִימָן רַמָּה, סְעִיף טז): "וְאִין לְמַלְמֵד לְנַעֲזוֹר בְּלִילָה יוֹתֵר מִדְּאֵי שְׂלֹא יִהְיֶה עֲצָל בַּיּוֹם לְלַמֵּד, וְכֵן לֹא יִתְעַנֶּה".

תְּכַנִּים בְּיַלְדִים אֲמוּנָה, תְּשִׁיר אִתָּם: "מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין, וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שֵׁם אֱלֹהֵינוּ שְׂל עוֹלָם".

הַשֵּׁם יַעֲזֹר שְׂתַצְלִיחַ בְּכָל הָעֲנִינִים.

כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה, שְׁנֵה טוֹבָה וּמְבָרְכָת.

...

(עֲצַתוֹ אֲמוּנָה יוֹם טוֹב סוֹכוֹת תשפ"ג)

לְקַבֵּל תְּגוּלָּה מִדֵּי שְׁבוּעָה יֵשׁ לְשַׁלּוֹחַ אִימֵיִל ל: jhbul1234@gmail.com

קוֹל בְּרִסְלַב

קוֹוֵאל פּוֹן חֲזוֹזֵק (נְשִׁים)

שִׁיעוּרִים; סִיפּוּרֵי תִפִּילָה; מַתְכוּנִים; וְעוֹד

079-704-0069

אַרְצוֹת הַבְּרִית 845-351-9060 / 212-444-9169 / אַנְגְלִיָּה 03303502363

קְנֵדָה 438-320-9090

...

קוֹל בְּרִסְלַב

שִׁיעוּרִים; חֲזוֹזֵק יוֹמִי; נִיגוּנִים; סִיפּוּרֵי תִפִּילָה וְעוֹד

079-704-0066

אַרְצוֹת הַבְּרִית 845-351-0910 / 212-444-9191 / אַנְגְלִיָּה 03303502361

קְנֵדָה 4383008080 / כְּלִיָּה 3235003461 / אֲרִיגֵטִיָּה 11552354370

יִמֵּיִל חֲזוֹזֵק יוֹמִי chizikyomi@gmail.com